

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 624

гр. Пловдив, 13.03.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в закрито заседание на
тринадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

като разгледа докладваното от Стефка Т. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20235300500619 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 435, ал.2, т.7 от ГПК.

Съдът е сезиран с жалба от А. В. А., ЕГН:*****, в качеството му на длъжник по изп.д. № 351/2022г., по описа на ЧСИ Д.М., с рег.№ 828, срещу постановлението за разноси, инкорпорирано в удостоверение на съдебния изпълнител с изх.№390/09.01.2023г., с което направените от взыскателя разноси по изпълнението в размер от 534,80 лева са били възложени в негова тежест. Жалбоподателят твърди, че не дължи разноси на взыскателя, тъй като не е станал причина за образуване на изпълнителното дело, поради което претендира отмяна на постановлението на съдебния изпълнител, обективизирано в удостоверение с изх.№390/ 09.01.2023г., с което в негова тежест се възложени разноските по делото.

В срока по чл.436, ал.2 ГПК е подадено писмено възражение от взыскателя по изпълнението Д. П., в което взема становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след преценка доводите в жалбата, мотивите на ЧСИ, представените доказателства и материалите по изпълнителното дело, намира следното по отношение допустимостта на жалбата:

Изпълнителното производство е образувано на 28.03.2022г. по молба на взыскателя Д. П. за събиране на вземането му срещу длъжника А. В. А., ЕГН:*****, по изпълнителен лист, издаден по гр.д. №6245/2020г., ПдРС / в.грд.№2299/ 2021г., ПдОС.

За дължимите по изпълнителното дело суми, включително и за разноските по изпълнението, длъжникът е бил уведомен от съдебния изпълнител с връчена ПДИ на 23.05.2022г., както и със съобщение с изх. №13392/23.08.2022г., връчено на 28.09.2022г., срещу които не е била подадена жалба от длъжника.

С постановление от 12.12.2022г., влязло в законна сила на 20.12.2022г.,

съдебният изпълнител е приключил изпълнителното производство на основание чл.433,ал.2 от ГПК, поради погасяване на задължението от длъжника.

На 05.01.2023г. по изпълнителното дело е подадена молба от длъжника с вх.№173, с която е поискал от съдебния изпълнител да му бъде издадено съдебно удостоверение, което да съдържа следната информация: каква е събраната сума по делото;изплатена ли е сумата по изпълнителния лист и на кого; в тежест на кого са възложени разноските-адв. хонорар и такси на ЧСИ; какъв е техния размер, на коя дата и на кого са преведени.

На 09.01.2023г. съдебният изпълнител е издал поисканото от длъжника съдебно удостоверение с изх.№390, в което е посочено, че изпълнителното производство е образувано на 28.03.2022г. по молба на Д. П. за събиране на вземането му по изп. лист , изд. по гр.д. №6245/2020г., ПдРС / в.грд. №2299/2021, ПдОС, със страни взискател: Д. Л. П., ЕГН: ***** и длъжник: А. В. А. ЕГН: *****, за заплащане на следните суми:140 лв.- разноски за адвокатско възнаграждение; 350 лв.- адвокатско възнаграждение по изп. дело; 48 лв. платени от взискателя авансови такси по ТТРЗЧСИ; 78 лв. - неплатени авансови такси по ТТРЗЧСИ; 58.80 лв. такса по т. 26 по ТТРЗЧСИ. На 01.12.2022г. от запор по ИД 425/2021г е постъпила сума в размер на 674.80 лв.,която сума е разпределена както следва: 538 лв. - преведена сума на взискателя на 01.12.2022г.; 136.80 лв. - такси за ЧСИ съгл. ТТРЗЧСИ.

С подадената жалба, предмет на разглеждане в настоящето производство, длъжникът А. А. твърди, че така издаденото от съдебния изпълнител удостоверение съставлява постановление за разноските и настоява за отмяната му, в частта с която в негова тежест се възлагат разноски по делото, поради съображения, че не е дал повод за образуване на изпълнителното производство.

Решаващият състав намира така подадената от длъжника жалба за процесуално недопустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 435 от ГПК, длъжникът може да обжалва конкретно и лимитативно определени изпълнителни действия на съдебния изпълнител,а именно: постановление за налагане на глоба, насочване на изпълнението върху имущество, което длъжникът смята за несеквестируемо, отнемането на движима вещ или отстраняването му от имот поради това, че не е уведомен надлежно за изпълнението, отказа на съдебния изпълнител да извърши нова оценка по реда на чл. 468, ал. 4 и чл. 485 от ГПК, определянето на трето лице за pazач, ако не са спазени изискванията на чл. 470 от ГПК, както и в случаите по чл. 486, ал. 2 от ГПК, отказа на съдебния изпълнител да спре, да прекрати или да приключи принудителното изпълнение, както и разноските по изпълнението. Други възможности за обжалване действията на съдебния изпълнител като незаконосъобразни от страна на длъжника не са предвидени. С ТР № 3/10.07.2017 г. / 08.06.2017 г. / по тълк.д. № 3/2015 г. на ВКС е прието, че на обжалване по реда на чл. 435, ал. 2 ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, в който се определя размера на задължението на длъжника за разноските по изпълнението, като в мотивите към същото решение е посочено, че в изпълнителното производство няма изискване за конкретен момент, в който съдебният изпълнител трябва да се произнесе за

разноските. Използваният в чл. 435, ал. 2 ГПК израз "постановление за разноси", следва да се тълкува не в буквалния смисъл, а като всеки акт на съдебния изпълнител, с който той се произнася по задължението на длъжника за разноси по изпълнението. Това важи и за разноските, посочени в поканата за доброволно изпълнение. В тази си част поканата съдържа произнасяне по отношение на размера на разноските, които не са удостоверени в изпълнителното основание и издадения въз основа на него изпълнителен лист. Това произнасяне може да бъде оспорвано от длъжника по реда на чл. 435, ал. 2 ГПК.

В процесния случай разноските по изпълнението са били определени от съдебния изпълнител, с връчената ПДИ на 23.05.2022г., както и със съобщение с изх.№13392/23.08.2022г., връчено на 28.09.2022г. Длъжникът е имал възможност да обжалва актовете на съдения изпълнител за приемане на разноските по изпълнението, което обаче е следвало да стане в предвидения в разпоредбата на чл. 436 ал. 1 ГПК срок –двуседмичен от извършване на действието, ако страната е присъствала или е била призована, или в останалите случаи- от деня на съобщението, но това не е сторено. Длъжникът А. А. не е упражнил това свое право своевременно, а подадената от него на 30.01.2023г. жалба е просрочена. С удостоверение с изх.№390/ 09.01.2023г., не са определени от страна на органа по изпълнението нови такси и разноси, а само са посочени предметът и страните по приключилото вече изпълнително производство. Обжалваното „удостоверение“ не е от категорията актове, визирани в разпоредбата на чл.435, ал.2 от ГПК и ТР № 3/10.07.2017 г. по тълк. д. № 3/2015 г. на ВКС, тъй като няма диспозитивен, а удостоверителен характер и не съдържа произнасяне на ЧСИ относно определяне на разноси, техният размер и основанията, на което се дължат, респ. вменяване в задължение на длъжника да ги заплати.

Следователно жалбата е подадена след изтичане на срока за обжалване, поради което се явява недопустима -като просрочена и поради тази причина, без да се разглеждат аргументите по същество, същата следва да бъде оставена без разглеждане.

На основание чл.78 от ГПК жалбоподателят ще следва да заплати на адв. Н. К., пълномощник на ответната страна, Д. П., разноси в размер на 100лв. за адвокатско възнаграждение предвид оказаната правна защита и съдействие по реда на чл.38 от ЗА.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба с вх. № 1793 от 30.01.2023г. при регистратурата на ЧСИ, подадена от А. В. А., ЕГН:*****, в качеството му на длъжник по изп.д. № 351/2022г., по описа на ЧСИ Д.М. , с рег.№ 828 , срещу постановление за разноси, инкорпорирано в удостоверение на съдебния изпълнител с изх.№390/09.01.2023г ., с което направените от вискателя разноси по изпълнението са били възложени в негова тежест.

ПРЕКРАТЯВА производството по в.гр.д. № 619/2023 г. по описа на ОС

- Пловдив.

ОСЪЖДА А. В. А., ЕГН *****, да заплати на адвокат Н. К. К., АК-Пловдив, сумата от 100 лева за адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ и съдействие по реда на чл.38 от ЗАдв. на ответната страна Д. Л. П., ЕГН *****.

Определението може да се обжалва, с частна жалба пред Пловдивския Апелативен съд, в едноседмичен срок от съобщаването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____